

[Hagen Hagensen]

drer regeringen til at sørge for det og det og det. Det vedtager tinget, og det har ministeren at rette sig efter, for det er tinget, der bestemmer det. Så må man se, hvad der kommer ud af det. Sådan er det jo, og derfor må vi sætte tingene på plads.

(Kort bemærkning).

Dræbye (RV):

Jeg stillede både hr. Hagen Hagensen og hr. Svend Erik Hovmand det spørgsmål ved førstebehandlingen, om meningen med forslaget er, at ministeren, hvis han, som det ganske klart er konstateret i bilaget til udvalgets betænkning, ikke har hjemmelen, skal forelægge sådanne ændringer i sygehuslovgivningen, at han får hjemmel til at gribe ind. Hr. Hagen Hagensen svarede ikke på det spørgsmål ved første behandling. Hr. Svend Erik Hovmand svarede på forslagsstillerens vegne, at det ikke var meningen. Jeg har citeret hr. Svend Erik Hovmand.

Derfor mener jeg stadig væk, at hvis ikke forslagsstillerne, jeg havde nær sagt hver og én slår fast, at meningen med forslaget er, som ministeren har erklæret i bilaget til betænkningen, at der skal laves en ændring af sygehuslovgivningen, som giver ministeren disse beføjelser, så er det klart, at folketingsudvalgets behandling ikke er et pålæg til ministeren om at sikre sig en sådan hjemmel.

(Kort bemærkning).

Thorndahl (FP):

Jeg synes, man i alle tilfælde kan sige, at hr. Dræbye fører sig frem med tom retorik på dette spørgsmål. Det er selvfølgelig meget principielt og det centrale i sagen, men det, det handler om, er, om et flertal i folketinget er enig i den vurdering, ministeren anlægger på baggrund af en skønmæssig beføjelse i sygehuslovens planlægningsbestemmelser. Det, det handler om, er altså, hvad der er kriteriet for, om en plan er sundhedsmæssigt og ressourcemæssigt tilfredsstillende, og der er meget vide rammer for det skøn.

Det, folketinget er i gang med, er i en enkelt, konkret sammenhæng at udtale sig om, hvordan vi opfatter det skøn, hvordan det skal forstås, og det er en politisk opgave, vi ved grundloven kan henføre til dette folketing, og det gør vi. Ministeren er kommet

med en vurdering og en udmøntning af sin fortolkning af, hvad den rammebestemmelse indeholder, og den er der et flertal der er uenige i, og nu fortolker vi den altså for at hjælpe ministeren.

(Kort bemærkning).

Egon Jensen (S):

Det er hr. Hagen Hagensen, der bringer mig op. Vil hr. Hagen Hagensen mene, at et beslutningsforslag, som vedtages her, vil være lovgrundlag for en indenrigsminister i forbindelse med godkendelsen af sygehusplaner? Vil hr. Hagen Hagensen ikke mene, at ministeren kommer i strid med ministeransvarlighedsloven, hvis han tilsidesætter det, som står i loven om sygehusplanlægning og godkendelse deraf? Og vil hr. Hagen Hagensen ikke mene, at efter et beslutningsforslag er det nødvendigt med ny lovgivning, som kun omfatter to hospitaler, for at noget sådant kan føres ud i livet?

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil i denne omgang kun gøre en kort bemærkning, og det skal være til hr. Thorndahl. Hr. Thorndahl siger, at et flertal er i færd med at anlægge det politisk subjektive skøn i overensstemmelse med sygehuslovens planlægningsbestemmelser, og det politisk subjektive skøn går ud på, at en bevarelse af de to hospitaler er nødvendig ud fra sundhedsmæssige og ressourcemæssige synspunkter. Sådan virker sygehuslovgivningens planlægningsbestemmelser efter min bedste overbevisning overhovedet ikke. I det hele taget afspejler diskussionen her i dag, at man gør alt andet fra folketingsflertallets side end at søge at rette sig efter de bestemmelser, som gælder i planlægningslovgivningen. Det forudsætter bl.a., at der er et samlet grundlag at tage stilling på, og det har folketinget overhovedet ikke i denne stund. Derfor er det helt i strid med de faktiske forhold at sige, at folketinget arbejder og anlægger politisk subjektive skøn i overensstemmelse med planlægningsbestemmelserne. Det gælder slet ikke.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):